

אידה הפחדן

אי סחלין (רוסיה)

אידה התייתם כשהיה עוד קטן מאוד. סבתא אימאל-פאיה לקחה אותו אליה וגידלה אותו. אידה גדל יפה אך היה פחדן, פחד מכל דבר. לא עזב את סבתא לרגע והחזיק תמיד את שולי בגדיה. "איך אפשר ללמד את אידה להיות אמיץ יותר, לא לפחד. אחרת כיצד הוא יצא לדייג, יצוד חיות, יהיה לצייד טוב?" חשבה תמיד סבתא. הגיעה עונת אגוזי ארזים. שנה מוצלחת, עצים מלאי אצטרובלים שמנים. אמרה סבתא לאידה "נלך לאסוף אגוזים בטייגה!" "נלך, סבתא."

סבתא נכנסה לסירה קלה שלה, הושיבה
בה את אידה, שמה גם רובה, דחפה את
הסירה והם הפליגו.

יום בהיר היה, השמש זרחה, הטייגה
מזמזמת בשקט. נהר טים זורם בין שתי
גדות חוליות. הם הגיעו למקום, יצאו
לחוף, עלו מגיא הנהר ונכנסו לטייגה.
בטייגה הציפורים שרות, מרחוק שומעים
איך הציפור קדרובקה מוציאה אגוזים
מאצטרובלי הארז. סבתא ואידה התחילו
לאסוף אגוזים. הארזים הרימו גבוה את
הצמרות ואת האצטרובלים שמרו על
הענפים. אימאל-פאיה הזקנה התחילה
במקל לדפוק בגזעים והאצטרובלים נפלו
לארץ.

הם מילאו את הסירה שלהם באגוזים
והתכונו לחזור הביתה, אבל סבתא
שכחה סל אחד על החוף.

"אוי! שכחנו סל! רוץ ותביא אותו!" אמרה
לאידה.

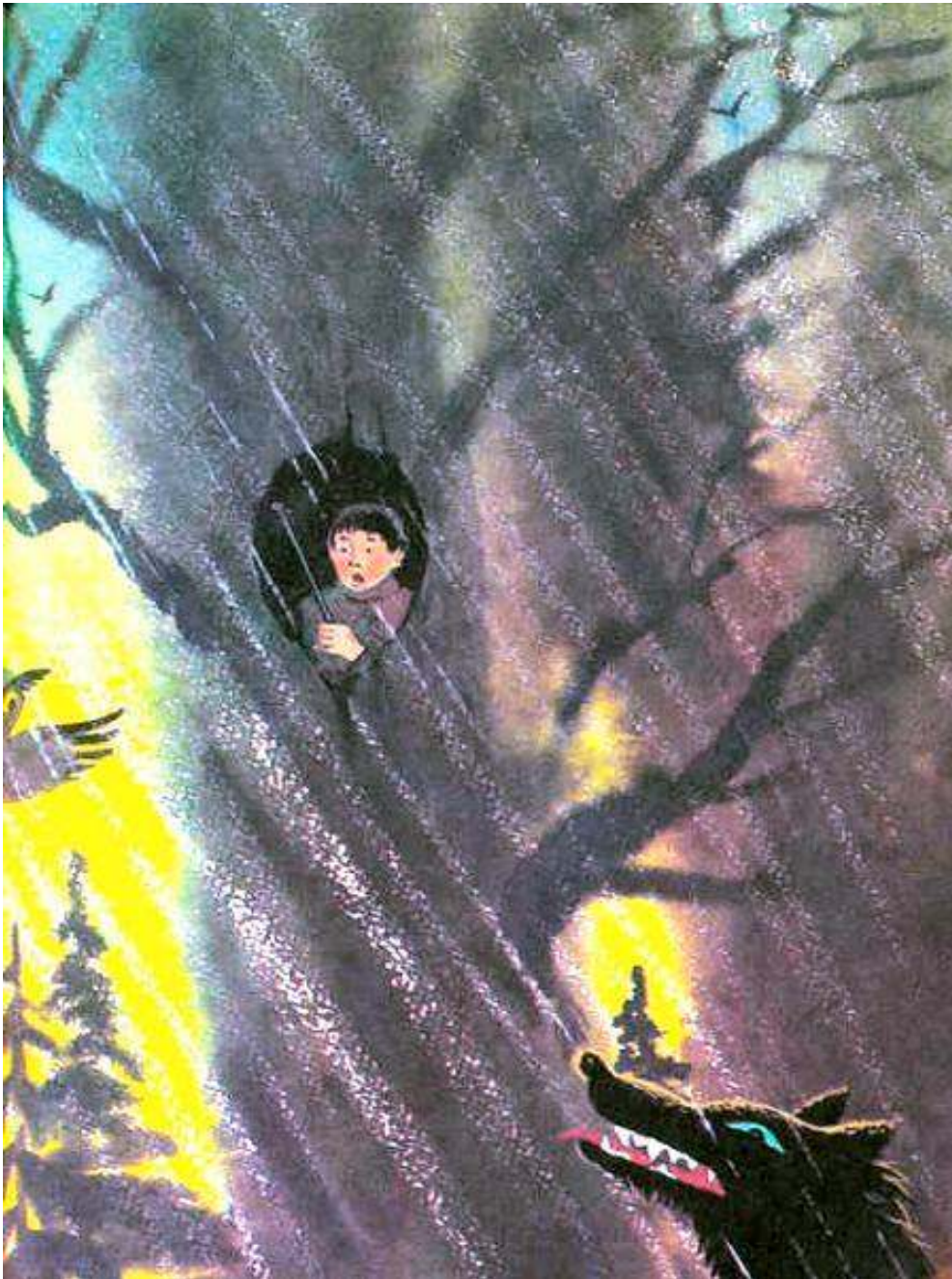
אידה הלך ועלה מעל החוף. ראה – מונח
סל והרובה לידו. הסתכל אידה אל הנהר
וראה שסבתא דחפה את הסירה
והפליגה כבר.

אידה צעק ובכה "סבתא! למה השארת
אותי כאן?"

אך אימיאל-פאיה אפילו לא הביטה
אחורה, חתרה מהר במשוט ותוך רגעים
הסירה נעלמה מעיני אידה אחרי עיקול
הנהר.

הוא נשאר לבדו בטייגה. התחיל לרוץ בין
עצים, לחפש לו מקום מסתור. חיפש,
חיפש ומצא ניקרה בעץ. זחל לתוך
הניקרה, התכרבל בכדור, מחזיק חזק את
הרובה אל החזה.

שמש התחילה לשקוע, רוח נשבה,
התחיל לרדת גשם. טייגה רועשת,

אצטרובלי ארזים נופלים, דופקים
בענפים, באדמה.
אידה מפחד. חושב - יבאו חיות טרף,
יאכלו אותו. מרוב פחד התחיל לצעוק:
"אכלו את הכל, רק אל תגעו בראש!"
אבל אף אחד לא נוגע בו. רק כל הזמן
הדפיקות נמשכות - האצטרובלים
נופלים. אידה מחבק עוד יותר חזק את
הרובה.
כמה שלא פחד אידה, ובכל זאת נרדם.
ישן, ישן ובסוף התעורר. הוא רואה -
כבר אור, השמש עומדת גבוה בשמיים,
הציפורים שרות. טייגה מזמזמת בשקט.
אידה בדק את עצמו. האם הוא שלם?
הושיט יד שמאל - הנה היד. הושיט יד
ימין - הנה היד. אידה קפץ מהנקרה,
נעמד על רגליים. רואה - אצטרובלים
מסביב. הו, כמה אצטרובלים!

טוב מאוד!
מאז אידה הפסיק לפחד. הוא הולך לאן
שרק ירצה.
כך סבתא גמלה את נכדה מפחדים.

התחיל לאסוף אצטרובלים ושכח את
הפחד. אין ממי לפחד! הוא אסף ערמה
גדולה של אצטרובלים, וכשהביט על
החוף ראה – סבתא הגיעה.
אידה נפנף לסבתא בידיים וקורא "למה
עזבת אותי לבד?"
וסבתא עונה לו:
"על תכעס. אתה – בן אדם. אף אחד לא
יכול לעשות לך דבר. אדם הוא בעל
הבית בכל מקום. עכשיו כבר לא תפחד
משום דבר."
אידה חשב "סבתא צודקת. לא צריך
לפחד."
התפייס אידה עם סבתא. התחילו שוב
לאסוף אגוזים. אספו מלוא הסירה וחזרו
הביתה.
הנהר טים זורם בין גדות החול. השמש
מאירה מלמעלה.
הטייגה מזמזמת בשקט.